

ОТДЕЛ ЗА ВЪНШНИ ЦЪРКОВНИ ВРЪЗКИ
на Московската патриаршия

Председателят на ОВЦС отслужи Литургия в храма «Покров на Пресвета Богородица» в Рубцово

На 17 октомври 2021 г., в Неделя 17-та след Петдесетница, председателят на Отдела за външни църковни връзки на Московската Патриаршия и председател на Комисията по въпросите на старообредските енории и взаимодействието със старообредството митрополит Волоколамски Иларион отслужи Божествена литургия в московския храм «Покров на Пресвета Богородица» в Рубцово, към който действа Патриаршеският център за староруска богослужерна традиция.

По време на богослужението, което се извърши по староруски чин, на архипастиря съслужиха председателят на храма «Покров на Пресвета Богородица» в Рубцово и секретар на Комисията по въпросите на старообредските енории и взаимодействието със старообредството протоерей Йоан Миролюбов, клирици от храма.

На Литургията по време на сугубата ектения бяха отправени молитвени прошения за избавление от коронавирусната инфекция.

След сугубата ектения владика Иларион прочете молитва, четена по време на разпространение

на вредоносна зараза.

На Божествената литургия Филип Калингтън беше ръкоположен за дякон.

След края на богослужението архипастирят се обърна към присъстващите с проповедническо слово:

«Ваше Високопреподобие, отец предстоятелю, скъпи братя и сестри!

Поздравявам всички ви най-сърдечно с този неделен ден, на който ние отслужихме Божествена литургия, и по молба на моя събрат – преосвещения Иларион, митрополит Източноамерикански и Нюйоркски, Първойерарх на Руската Задгранична Църква, както и по благословение на Светейшия Патриарх Московски и на цяла Русия Кирил аз извърших ръкоположение в дяконски чин за единоверската енория (енория на Руската Православна Църква, в която се служи по староруски обред – бел. прев.) в град Ери, щат Пенсилвания, САЩ.

Днес ние чухме евангелското четиво за хананейката, която вървяла след Исус Христос, молейки Го да я помилва, но Господ сякаш не я чувал. И само когато учениците обърнаха вниманието Му върху тази жена, Той се обърна и я заговорил. Жената молела Спасителя да изцери дъщеря ѝ, обладана от бяс, но Исус Христос в началото не отговарял нито дума на нейните молби. Когато пък апостолите започнали да молят Христос за хананейката, Той им казал: «Аз съм пратен само при загубените овци от дома Израилев» (Мт. 15:24). След това, когато хананейката въпреки привидното невнимание на Христос към нея все пак не преставала да Го моли, Той казал: «не е добре да се вземе хлябът от децата и да се хвърли на кучетата» (Мт. 15:26). И само след като хананейката най-после измолила милост от Него, казвайки: «Господи, но и кучетата ядат от трошите, що падат от трапезата на господарите им» (Мт. 15:27), Христос, виждайки великото ѝ смирение и вяра, отговорил на молбата ѝ.

За този евангелски откъс има различни тълкувания. Много свети отци казват, че Господ от самото начало е искал да изцери дъщерята на хананейката, но се бавел, за да покаже смирението на тази жена на Своите ученици.

Но този евангелски епизод може да се изтълкува и по друг начин. Та нали неслучайно жената не веднага е получила отговор на своята молба. А нима ние, когато се молим, винаги и веднага получаваме от Бога това, което искаме? Съвсем не винаги и съвсем не веднага. Понякога сме принудени да умоляваме дълго време Господа да се извърши Неговата милост. А друг път молим Бога за едно, а получаваме нещо друго. Или пък отправяме към Него една молитва, а след това

сами разбираме, че не за това е трябвало да молим, и променяме молбата си.

Отношенията с Бога никога не предполагат, че ще Го помолим за нещо и то веднага ще ни бъде дадено. Понякога Господ веднага откликва на молбата ни, а понякога се бави, за да покаже Своето дълготърпение, а нас да научи на постоянна молитва като в притчата за досаждащата вдовица. Тази вдовица много пъти ходила при несправеден съдия, който от Бога не се боял и от хората не се срамувал, и той не искал да се занимае с делото ѝ, защото тя нямало с какво да му плати. Но тъй като тя не отстъпвала и продължавала да му досажда, в края на краищата съдията казал: «Макар и от Бога да се не боя и от човеци да се не срамувам, но, понеже тая вдовица ми не дава мира, ще я защитя, та да не дохожда вече да ми додява» (Лк. 18:4-5). И изпълнил молбата ѝ.

«Чуйте, що казва несправедният съдия! Та Бог ли няма да защити избраниците Си, които викат към Него денем и нощем, макар и да забавя да ги защити?» (Лк. 18:6-7), ни казва Господ. Той ни призовава към молитва непрестанна, молитва усърдна. И ако искаме да получим нещо от Господа, Той ни призовава да се молим за това ден и нощ, без да очакваме, че молбата ни ще се изпълни веднага и желанието ни ще бъде изпълнено начаса.

Когато се молим на Господа, ние много често молим или за материални блага, или за здраве, или за успех, или за нещо друго, което ни изглежда твърде важно в нашия живот. Но често пъти забравяме, че молитвата е преди всичко стоене пред Бога, беседа с Бога. Господ не иска нашите взаимоотношения с Него да се ограничават само с това, че ние ще Го молим за нещо, а Той ще ни го дава. Господ иска от нас и да умеем да благодарим за Неговите дарове, а най-важното, което Той очаква от нас, е да имаме отворено сърце. Той иска сърцето ни да бъде отворено за Него и молитвата да ни интересува не само като начин да получим от Бога нещо, което бихме искали да придобием в този живот. Молитвата трябва да ни доставя преди всичко радост и утешение като общуване с Всевишния Бог. Ето това е най-важното в молитвата.

Отслужвайки Божествена литургия, ние се молим преди всичко като единна общност на учениците на Спасителя, обединени от вяра в Него, любов към Него и любов към храма Божи. В общата съборна молитва ние особено ясно усещаме Божието присъствие сред нас. Но и всеки път, когато се молим в усамотение, затворили вратата на нашата килия или стаичка, ние се молим като членове на единното Тяло Христово.

Нашето единство по особен начин се изразява в Евхаристията, когато след съвместната ни молитва Светият Дух слиза върху хляба и виното, правейки ги Тяло и Кръв Христови. Когато след съвместната ни молитва Светият Дух слиза върху нас и преобразява нашето човешко естество, когато се причастяваме със Светите Христови Тайни и приемаме в себе си Тялото и Кръвта на Въплътения Бог. Както се казва в молитвата след Свето Причастие, «Божественное Тело и обожает мя, и питает странно», тоест по чудесен начин. Самото Божествено Тяло влиза в естеството на моето тяло, Самата Кръв на Богочовека започва да тече в моите вени, и аз ставам подобен на Бога не по човешките си свойства, но по Божествените свойства, които съм приел

заедно с Пречистото Тяло и Светата Кръв на Господ Иисус Христос.

Ето защо Евхаристията е сърцевина на църковния живот. Ето защо ние присъстваме на Евхаристията, за да прославим всички заедно Бога, да се причастим със Светите Христови Тайни и чрез тази молитва, чрез участието в Литургията, чрез причастяването с Тялото и Кръвта Христови да усетим нашето единство с Бога и другите.

Желая на всички вас, скъпи отци, скъпи братя и сестри, Господ да ви благославя на вашия жизнен път. Да пазите винаги православната вяра, да обичате Божия храм и чрез причастяването със Светите Христови Тайни да се съединявате с Господа, а чрез молитвата да отваряте сърцето си за Него.

Бих искал да Ви пожелаю, почитаеми отче предстоятелю, помощ Божия в онова отговорно служение, което носите, оглавявайки този храм и центъра за староруска култура, създаден към този храм по благословение на Светейшия Патриарх Московски и на цяла Русия Кирил.

Бих искал да пожелаю и на Вас, дякон Филипе, Вашето служение да бъде дълго и благодатно. Да възхождате от сила в сила и чрез Вашето дяконско служение хората да се приобщават към Евангелието Христово и Църквата Христова.

Да ви пази всички Господ. Честит празник!»

Служба «Комуникация» на ОБЦС